

LBRIS

We know
books

Paul Feval

Misterele Londrei

- vol. 1 -

Daffi's Books
2024

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN:

Cuprins

Partea întâi – Gentilomii nopții	5
Capitolul I – Prin ceață	5
Capitolul II – O chetă la Temple Church	17
Capitolul III – Apariția unui leu	29
Capitolul IV – Cum se ivește dragostea în vis	36
Capitolul V – Balul	43
Capitolul VI – Fiica spânzuratului	60
Capitolul VII – Edward and Company	67
Capitolul VIII – Cele două laturi ale străzii	77
Capitolul IX – Prins în păienjeniș	88
Capitolul X – Din isprăvile lui Bob Lantern	96
Capitolul XI – Mors ferro nostra mors	108
Capitolul XII – Fiola	113
Capitolul XIII – Scularea de dimineață	119
Capitolul XIV – Între patru ochi	126
Capitolul XV – The Pipe and Pot	132
Capitolul XVI – Inventariere de buzunare	137
Capitolul XVII – Șirul de trăsuri	143
Capitolul XVIII – Un antract	149
Capitolul XIX – În timp ce se cânta	158
Capitolul XX – Un eccentric man	165
Capitolul XXI – Loja neagră	170
Capitolul XXII – Baletul	177
Capitolul XXIII – Noaptea celor două tinere	183
Capitolul XXIV – The tap	189
Capitolul XXV – Noroi și sânge	196
Capitolul XXVI – O aventură ciudată	205
Capitolul XXVII – Purgatoriul	211
Capitolul XXVIII – La pândă	218

Partea întâi – Gentilomii nopții

Capitolul I – Prin ceață

Într-o seară de noiembrie – era duminică – bravul căpitan Paddy O'Chrane se afla instalat la o masă în fața unui uriaș pahar cu grog, în salonul tavernei The Crown's Arms. Întrucât la Londra există vreo cincizeci de „bombe” cu aceeași denumire, Armele Coroanei, credem că nu-i inutil să precizăm că localul pomenit are cele patru ferestre ornate cu perdele roșii și intrarea principală (precedată de o scară cu cinci trepte) în Water Street, cartierul Turnului. În ce-l privește pe căpitanul Paddy, personajul nostru era un irlandez deșirat, înalt de un metru optzeci și trei, înveșmântat într-un frac albastru cu nasturi negri, pantaloni bufanți, ciorapi lungi și încălțat cu niște pantofi largi, care nu mai simțiseră de mult peria de lustruit.

La capătul celălalt al salonului (the parlour¹) se așezase la o masă un bărbat de vreo patruzeci de ani, arborând un aer de om cumsecade și liniștit. Purta un costum decent, lipsit de eleganță, dar care nu te ducea cu gândul la sărăcie. Ochii lui imobili și ieșiți din orbite aveau privirea fixă a oamenilor care și-au pierdut vederea. Obişnuia să treacă din când în când pe la tavernă, unde era cunoscut sub numele de Tyrrel Orbul.

Mrs. Burnett, patroana tavernei, care trona în chip de suverană absolută în spatele tejghelei, adresa din când în când câte-o amabilitate căpitanului Paddy, care, în mod vădit, era un client vechi al locandei.

În picioare, între cele două uși, se afla o tânără slujnică a tavernei. Dacă ar fi trăit pe când pictorii erau nababi și-și plăteau

1. O tavernă poate avea mai mult, dar niciodată mai puțin, de trei încăperi: the parlour, pentru gentlemen; the bar, tejgheaua; și the tap, sala comună în care beau oamenii de rând. (n.a.)

modelele cu aur, această fată ar fi strâns avere nefăcând nimic. Era nespuse de frumoasă. Tipul semit îi domina trăsăturile, iar carnația ei n-avea nimic comun cu cea a unei englezoaice. Asupra fetei erau ațintiți ochii fără văz ai orbului, care savura încet, sorbind puțin câte puțin, conținutul unui pahar cu vin îndulcit, între înghițituri, buzele i se mișcau ușor. Părea să întrețină una din acele convorbiri intime pe care oamenii lipsiți de vedere le poartă adesea cu ei înșiși.

În sala comună năvăliseră laolaltă vreo douăzeci de indivizi, ale căror gioarse mototolite semănau cu țealele watermenilor (marinarilor) de pe Tamisa: și acum ei stăteau în picioare, bând câte un păhărel de gin sec.

— Susannah! spuse căpitanul Paddy O'Chrane. Amestecă-mi, suflete, de doisprezece bănuți, niște gin cu apă rece, fără zahăr. Pune și-o bucățică de lămâie, Susannah!

Frumoasa fată căreia îi era adresată comandă nu-i dădu nici o atenție și nu se clinti din loc.

— Fir-aș al naibii să fiu, dacă-i pasă de mine! bombăni căpitanul. Mă văd silit să apelez la Mrs. Burnett! Mrs. Burnett!

Regina neîncoronată a tavernei Armele Coroanei își făcu apariția pășind maiestuos și discret totodată. Era stacojie la față, bondoacă și purta o bonetă înaltă de dantelă.

— Fir-aș să fiu afurisit, madam Burnett – continuă căpitanul – dacă n-am chemat-o mai întâi pe Suky. Dar poți să tragi și cu tunul lângă ea, lua-m-ar dracu, madam Burnett, și tot nu s-ar mișca din loc!

— Suky! chirăi Mrs. Burnett, cu o voce stridentă.

Un tremur imperceptibil cuprinse pleoapele orbului. Tânăra nu se urni.

— Ai văzut? Ce-ți ziceam eu, Mrs. Burnett?! spuse căpitanul. Pun rămășag un șiling contra șase penny – zău dacă nu pun! – că n-ar răspunde nici de-ar veni lordul primar în persoană.

În timp ce căpitanului îi turuia gura, Mrs. Burnett se repezi la Susannah și-o scutură de braț.

— Ascultă, tu, nepricopsito, ce-i cu tine, de ce nu te miști? se rățoi ea, mânioasă.

Frumoasa fată făcu un pas înapoi și se înroși toată. Și o regină i-ar fi invidiat gestul involuntar cu care înfruntase atacul brutal al stăpânei sale. Gestul avea o prestanță atât de spontană, o demnitate atât de verosimilă, încât patroana tavernei rămase cu gura

câscată, nemaiputând articula nici un cuvânt. Orbul zâmbi și-și frecă mâinile, ca și cum un gând frumos i-ar fi trecut pe neașteptate prin minte. Dar Susannah își reluă numaidecât atitudinea de indiferență posomorâtă. Lumina frumoșilor ei ochi negri se stinse. Mrs. Burnett își recăpătă curajul.

— Să mai ai milă de-o nenorocită ca asta! spuse ea. Să mai dai adăpost unei cerșetoare goală-puşcă! Drept recunoștință, îți întoarce spatele, te duce de răpă.

— Mrs. Burnett – o întrerupse de la distanță căpitanul – fir-aș să fiu afurisit dacă mi-a trecut măcar prin cap c-o să se iște din cauza mea toată tevatura asta. Las-o în plata Domnului pe biata fată, și ieși cu grogul!

Patroana se supuse. Dar, jignită de tonul deșăntat pe care-l folosise față de ea căpitanul, vru să se răzbune și, printr-un gest specific femeilor de condiție proastă, o amenință pe Susannah cu pumnul strâns. Frumoasa fată zâmbi, disprețuitoare. Orbul dădu pe gât dintr-o înghițitură restul vinului său îndulcit.

— Scena asta merită o sută de lire! murmură el.

Orologiul tavernei bătu ora cinci. Indivizii care beau în the tap începură să se agite și unul dintre ei, un găligan cu-o statură herculeană, scoase capul pe ușa salonului.

Căpitanul se ridică numaidecât.

— În regulă, Turnbull, haidem! Nefericita asta – bodogăni el, încheindu-și cu un aer militaros nasturii fracului strâmt – Susannah! Să vezi că iar nu m-aude, afurisa! Mrs. Burnett! Scumpă doamnă, dacă nu mă ia dracu; mă reîntorc astă-seară. Te rog să-mi pregătești grogul. S-aude? De șase penny gin amestecat cu apă de la gheață, fără zahăr, și cu-o bucățică de lămâie.

Căpitanul își luă bastonul și coborî treptele tavernei. Watermenii i-o luaseră înainte. Se îndreptau cu toții spre Lower Thames Street, singura stradă principală care-i despărțea de Tamisa. Mergeau în grupuri mici de câte trei-patru, prefăcându-se beți și cântând zgomotos. Paddy îi urmă la o distanță de vreo douăzeci de pași. Trecând prin fața lui Custom-House, unde doi sau trei vameși se învăluiau în smog, fumând trabucuri de contrabandă, Paddy își duse mâna la pălărie.

— Sunt afumați zdravăn, domnule Bittern – spuse el, arătând spre marinari.

— Da, chiar criță, domnule O'Chrane! răspunse vameșul.

— Afurisită ceață! adăugă Paddy.

— Într-adevăr, o ceață blestemată, șir!

Paddy îi ajunse din urmă pe marinari pe o stradă pustie care ducea spre Tamisa, la capătul lui Rotoph-Lane. Străbătura ulicioara într-o liniște desăvârșită și ajunseră în dreptul unei scări într-o stare mizerabilă, motiv pentru care nu prea mai era folosită. Căpitanul aruncă în jurul lui o privire atentă. Se pare că nu observă nimic suspect, căci făcu un semn și mateloții începură să coboare tiptil treptele.

— Cine îmbracă mantaua astă-seară? întrebă Paddy.

Doi indivizi ieșiră din flanc.

— Saunie și Patrick? continuă căpitanul. Aveți grijă, copii. Iar noi,ăștilalți, haidem în barcă.

Saunie și Patrick rămaseră în capul scării, desfăcură niște mantale grele de paznici pe care le purtau sub braț, se înfășurară în ele și se culcară pe jos, nemișcați. Ceilalți marinari și căpitanul Paddy O'Chrane se împărțiră în număr egal în trei bărci negre, lungi și subțiri care se ridicau foarte puțin deasupra apei.

— Scoateți vâslele! vorbi cu voce joasă Paddy, care comanda vasul-amiral. Dați-i drumul!

Cele trei bărci părăsiră în liniște țărnul, manevrând și croindu-și cu mare greutate drum printre ambarcațiunile de tot soiul îngrămădite între cele două maluri ale canalului Tamisei. O ceață deasă, aproape palpabilă și impregnată de trâmbe groase de fum de huiă acoperea fluviul cu un imens lîntoliu. Abia dacă zăreai ici-colo câteva lumini îndepărtate, înroșite de refracția ceții. Aproape toate felinarele vaselor ancorate erau stinse. Cele trei ambarcațiuni ale amiralului Paddy O'Chrane ajunseră în sfârșit pe canalul central și începură să navigheze pe fluviu în sus.

— Frumoasă vreme! Tomy, băiete, dracu să mă ia dacă nu-i o vreme splendidă! spuse căpitanul când trecură pe sub una din arcadele lui New London Bridge.

— Într-adevăr, căpitane! răspunse vlăjganul Tom Turnbull. Dar fluxul o să ne facă figura.

— Iar la reflux o să se stârnească briza, – adăugă unul dintre vâslași al cărui corp voluminos ocupa aproape toată lățimea bărcii – trebuie să ne grăbim. Ceața n-o să țină mult.

— Să ne grăbim, Charlie-bufleo, să ne grăbim – spuse un puști, o lichea precoce care răspundea la frumosul nume de Snail (melc). Ne șuieră vântul prin buzunare și viața e afurisit de scumpă, cum ar zice meșterul Bob Lantern.

— Gura, hoțomanule, liniște, iubitelule! comandă pe-un ton părintesc căpitanul. Cu cât pălăvrăgiți mai puțin despre înălțimea Sa, cu-atât e mai bine. Dar ce naiba s-a ales de ticălosul ăla, scumpul de Bob Lantern?

— S-a-nsurat – răspunse Charlie – s-a-nsurat la Saint Giles, cu-o lungană de unu optzeci și trei, fără tocure. Nu-l mai vede nici dracu, parcă l-a-nghițit pământul.

— Vă rog! strigă micuțul Snail. Meșterul Bob e mai dat dracului ca noi. Lucrează pe cont propriu. Duminică seara se duce la biserică. Se lucrează țeapăn și pe-acolo! Ascultați-l pe băiatu', că știe ce spune!

— Ține-ți clanța, sămânță de borfaș, iubitelule! îl întrerupse din nou căpitanul. Am ajuns sub podul Blackfriars, unde roiesc sticleții. Charlie! Trage, bufleo! Trage la babord, trage!

Charlie se supuse. Barcă ieși din întunericul dens care domnea sub arcadă și cele două maluri se iviră din nou.

— Ho! Ho! strigă Tom Turnbull. Trei lumini! Treaba-i ca și făcută, nici n-or să ne-ajungă trei bărci în seara asta.

Luminile despre care vorbea Tom se distingeau perfect prin ceață: una din ele strălucea în dreptul podului Whitefriars; cea de-a doua se zărea pe malul fluviului, sub Temple Gardens; în sfârșit, a treia era în Southwarck, în stânga scării lui Old Barge-House. Toate trei lansau semnale verzi de o mare intensitate; cu toate acestea, printre luminile de tot soiul care străluceau în aer liber sau în spatele ferestrelor, cele trei trebuiau neapărat să treacă neobservate.

— E cazul să ne despărțim – spuse căpitanul. Eu mi-l aleg pe ticălosul ăla bătrân de Gruff, prietenul meu cel mai bun, cu hanul lui blestemat, Regele George, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Tu, Gibby, ieși în primire hanul Frații Albi. tu, Mitchell, Southwarck și hotelul Jartierei. Nu uitați, jigodiilor, purtați-vă ca niște buni creștini!

Conform dispozițiilor, una din bărci se îndreptă spre Southwarck; cea de-a doua, tăind cursul Tamisei în sens invers, ajunse în Cetate. Cea a căpitanului continuă să urce pe fluviu.

— Nici un felinar galben, astăzi – spuse Turnbull. Curios, tocmai pe vremea asta, când cei de pe continent vin în bande.

— Să mor spânzurat, dacă nu mă bucur! răspunse Paddy. Nu-mi place să văd felinarul galben. Parc-aș auzi ultimul sughiț al unui ticălos sugrumat. Da. E-o slăbiciune, dar când văd

felinarul galben, schimb ginul de seară c-un old-tom², ca să mă mai înveslesc puțin. Râzi, Tomy, bestie fără mațe. Ei bine! Află că mă costă chestia asta un șiling în plus și nu-mi convine.

– Un mort mai mult, un mort mai puțin – rosti Turnbull, cu nepăsare – nu mai contează atunci când lucrezi cu hurta.

– Cătuși de puțin! adăugă răsând micuțul Snail.

– Și pe urmă – continuă burduhănosul de Charlie – toată lumea trebuie să trăiască, meștere-căpitan. Dacă cei trei hangii ai noștri, nu și-ar face din când în când meseria de ucigași, ce s-ar alege de Bishop și compania?

– Mie-mi place felinarul galben! declară în încheiere micuțul Snail.

– La o vârstă atât de fragedă – murmură Paddy – copilașul ăsta scump a și ajuns cea mai veninoasă năpârca din câte am cunoscut vreodată. Bagă de seamă, Charlie!

Barca, lunecând acum singură, părăsise mijlocul fluviului, angrenându-se în labirintul de bărci amarate, de vapoare mari sau mici și de pleasureboats care împânzeau malurile. Charlie manevră cu dibăcie vâslele, Turnbull puse mâna pe cârmă și barca se strecură lin pe sub Temple Garden. Locul unde acostase era un fel de mic port, adăpostit de ieșitură unei clădiri înalte, construită parte pe niște piloni, parte pe pământ. Aceasta era casa cu felinarul verde.

Paddy pipăi unul din imenșii stâlpi care, susțineau bolta și găsi un fir de sârmă având la capăt un inel: sună trăgând de el. După câteva clipe se auzi un scârțâit chiar deasupra bărcii. Era zgomotul caracteristic al unei trape cu balamalele ruginite.

– Who's there (Cine-i acolo?) se auzi o voce înăbușită.

– Fellow, dragul meu fellow (prieten), preacinstite și respectabile Gruff – răspunse căpitanul – trăsni-m-ar Dumnezeu dacă nu mă bucur să-ți pot spune bună-seara! Ce mai face respectabilele dumitale consoartă?

Paddy fu întrerupt de izbitura zdravănă a unui balot care se legăna la capătul unei frânghii prinse de boltă.

– Bravo, Gruff, ticălos nemernic! mormăi el. Într-o noapte ce-țoasă ca asta, puteai să te strecorei și singur prin gaura trapei tale.

2. Gin de calitate inferioară care te îmbată repede. (n.a.)

Continuând să bodogănească, o luă din loc într-o clipă și oamenii săi desprinseră balotul, aruncându-l în fundul bărcii. Frânghia fu trasă în sus.

– Miroase a mosc – spuse Tom – precis că-i un geamantan de gentleman. Charlie, ai grijă de supapă, să nu se umple cala.

– Supapa merge grozav, Tom, dar tare n-aș vrea să intru la apă în seara asta – răspunse burduhănosul vâsleș.

Un al doilea balot se legăna deasupra capetelor lor. Avu aceeași soartă ca și primul. Funia urcă și coborî din nou. Cinci baloturi fură astfel azvârlite în barcă.

– Good night! (Noapte bună!) strigă vocea de sus morocănoasă.

Frânghia dispăru. Trapa se închise.

– Dă-i drumul, Charlie, lebadă borțoasă! porunci căpitanul. Ceața pare că vrea să se ridice. Good night, Gruff, vampir bătrân, măcelar în beznă, ucigaș nemernic, noapte bună! Iată-i pe cei doi de la Whitefriars. Hei!

– Hei! Șase baloturi, căpitane!

– În regulă! Dați-i bătaie, copii! Zăresc barca damblagiului ăla de Mitchell, bunul nostru prieten. Hei!

– Hei! Două pachetele, căpitane!

– Două pachetele! repetă Paddy, ridicând din umeri, nemulțumit.

Cele trei ambarcațiuni se îndreptară în josul fluviului. Marea mai ținea cu ei. Înaintau cu repeziciune și, în scurt timp, se treziră sub arcadele monumentale ale lui London Bridge.

Ceața se mai subțiasse în urma unei brize puternice care se stârnise odată cu refluxul. Din toate părțile se înălța acum o pădure de catarge zvelte și aplecate înapoi, legate cu miile de ițe ale funiilor subțiri; apa fluviului începea să oglindească vag îndepărtatele sclipiri ale luminilor.

– Am sfeclit-o! spuse Turnbull. Lumina ne vine în plin, de pe pod. Putem fi ușor văzuți.

– Vâslește, Charlie, matahala lui Cristos! porunci căpitanul. Încă o bătaie de vâslă și ne putem ascunde în spatele celor trei catarge ale Companiei. Dacă binevoiește Domnul Dumnezeu, ajungem cu bine, dacă nu.

Paddy se opri, scoase un oftat și continuă:

– Copii, cred că apa-i tare rece, ca să ne-mbăiem!

LBRIS

We know
books

Paul Feval

Misterele Londrei

- vol. 2 -

Daffi's Books
2024

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN:

Cuprins

Partea întâi – Gentilomii nopții (urmare)	5
Capitolul XXIX – Comedie	5
Capitolul XXX – Dramă	13
Capitolul XXXI – Capcana	24
Partea a doua – Fiica spânzuratului.	31
Capitolul I – Hanul „Regele George”	31
Capitolul II – Doi îngeri pe marginea unei prăpăstii	37
Capitolul III – Felinarul galben	44
Capitolul IV – Un abordaj	50
Capitolul V – Belgrave Square	57
Capitolul VI – Diplomatie	64
Capitolul VII – Politica	71
Capitolul VIII – Singurătate	79
Capitolul IX – Ruby	83
Capitolul X – Santinela adormită	90
Capitolul XI – Un sărut în vis	96
Capitolul XIII – Medalionul	110
Capitolul XIV – Budoarul lui Ismail	118
Capitolul XV – Cabinetul de lucru	124
Capitolul XVI – Sclavie	132
Capitolul XVII – Sirena	140
Capitolul XVIII – Clubul de aur	148
Capitolul XIX – Cinci mii de ruble	156
Capitolul XX – Pe neașteptate	165
Capitolul XXI – Old-Court	172
Capitolul XXII – Poarta datoriei	179
Capitolul XXIII – The launch into eternity	186
Partea a treia – Marea familie	195
Capitolul I – Veghe	195
Capitolul II – Agonie	201
Capitolul III – În preajma unui cadavru	205
Capitolul IV – Colțișorul lordului	211
Capitolul V – Prin fereastră	215
Capitolul VI – Argou	222
Capitolul VII – Delir	228

Partea întâi – Gentilomii nopții (urmare)

Capitolul XXIX – Comedie

Tyrrel Orbul și franțuzoaica ascultau.

– Sunt ruinat – continuă Brian de Lancaster – într-atât de ruinat, încât resursele mele personale abia dacă se apropie de cele ale unui cerșetor.

– Eu însă cred că sunt bogată – îl opri cu timiditate Susannah.

– Cu toate acestea – continuă Brian – duc aceeași viață ca și cei de rangul meu; afixez un oarecare lux. Nu mai pot face datoriile. Nimeni nu mi-ar împrumuta. De unde crezi că-mi procur mijloacele de existență?

– Nu știu – răspunse Susannah, care ar fi vrut să se reîntoarcă mai degrabă la cuvintele de dragoste.

– Îți voi spune. Ești singura care o va afla. O mână misterioasă îmi aruncă în fiecare lună o pomană.

– Țsta era marele lui secret! mormăi Tyrell. La naiba! Era deci întemeiată dorința mea de a afla câte ceva.

– Ascultă, milord. – spuse bătrânica.

– În fiecare lună – continuă Brian – primesc, pe căi diverse și întotdeauna ascunse, o sută de lire sterline.

– O sută de lire azvârlite în vânt, preanonabile nebun! mormăi iar Tyrell. Dar așa vrea Stăpânul și eu mă spal pe mâini.

– Ascultă, milord. repetă ducesa de Gevres, contesă Pantazino etc.

– Aceste daruri sunt periodice – urmă Brian – îmi sosesc regulat și fără nici o întârziere. Lucru straniu! Prima oară mi-au parvenit chiar în ziua când ruina mea era completă și mă întrebam tocmai ce voi face.

Brian rosti aceste vorbe cu voce stinsă și întristată.

— Cu alte cuvinte, și dumneata te-ai aflat în pragul morții? murmură Susannah, ai cărei ochi mari, negri erau înlăcrimați.

— Nu știu – spuse Brian atât de încet, încât Susannah fu silită să se aplece spre el ca să audă – nu știu. Inima mi-era plină de ură și se știe doar că disperarea nu-i un sfetnic bun. Dar, în definitiv, e fratele meu și Dumnezeu s-ar fi îndurat fără îndoială de mine, dacă m-ar fi luat la el înainte de-a apuca să lovesc. Da, vreau s-o cred! Și dumneata trebuie s-o crezi. eram aproape de moarte, nu de crimă!

Brian pâlise. Ochii săi ficși aveau o privire rătăcită și mână-i rece tremura în mâinile Susannei.

— Brian – spuse ea pe un ton blând de rugă – nu fi trist lângă mine, căci nu te pot vedea suferind. Ai fost nefericit, o, Doamne! dar cine are dreptul să se plângă. Oh, de ce oare nu-ți poți dăruia viața pentru fericirea celor pe care-i iubești?! N-ai mai suferi.

La rândul ei, luă mâinile lui Brian și i le strânse cu pasiune la piept.

— Ah! continuă ea. Cum aş putea să te consolez? N-am altceva să-ți ofer decât dragostea mea, Brian, dar îți aparține cu totul! Dacă aş păstra o fărâmă din ea, aş face-o doar ca s-o pun în această mână discretă și prietenă care.

— Să nu vorbim despre asta! o întrerupse Lancaster, încrunându-și sprâncenele. Ți-am destăinuit secretul meu. păstrează-l, chiar și față de mine! Știi ce-nseamnă pentru un gentilom să accepte o pomană?

— Nu – spuse Susannah, plecându-și sfioasă ochii în jos sub privirea mândra a lui Brian. Te-am jignit? Zâmbești. Îți mulțumesc, oh, îți mulțumesc! Ieri eram puternică. Astăzi, Brian, ai putea să mă ucizi cu un cuvânt.

— Cum vezi – continuă Brian după o tăcere, ducându-și mâna la frunte, pe care străluceau câteva picături de sudoare – vom fi nefericiți.

— Nu! Ascultă-mă! strigă deodată Susannah, al cărei chip minunat strălucea. Nu va mai fi nevoie să primești. Eu sunt puternică. uitasem! Brian, ce bine-mi pare că sunt bogată! Mi-ai destăinuit secretul dumitale, să ți-l spun și eu pe al meu: Ascultă! Ascultă!

— Aleargă! Aleargă, madam! murmură Tyrrel, împingându-o pe bătrânică. Nu trebuie să rostească o vorbă mai mult.

În același timp, luă cu amândouă mâinile un scaun și-l trânti violent de parchet. Scaunul se făcu țandări, iar Susannah, speriată de acest zgomot, se ridică odată cu Brian. Convorbirea era întreruptă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Lancaster, bănuitor.

Înainte ca Susannah să apuce a-i răspunde, ușa se deschise și numele ducesei de Gevres fu anunțat în salon. Bătrâna, călcând pe urmele numelui ei, intră țopăind, surâzând și salutând.

— Scumpa mea copilă – spuse ea – trăsura e la scară; te-aștept.

Susannah aruncă o privire plină de regret spre Brian, care se înclină și-și luă rămas bun.

— Știi ce-ai de făcut, frumoasa mea scumpă? continuă micuța văduvă când Brian ieși. Un lucru foarte simplu. un fleac! Dacă refuzi cumva, vei pierde protecția celor ce te ocrotesc, iar onorabilul Brian.

— Ce amestec are el în chestiunea aceasta, doamnă? o întrerupse mândra Susannah.

— Să nu ne certăm, scumpa mea. Onorabilul Brian, cum spuneam, și-ar pierde cele o sută de lire sterline.

— Cum?! strigă Susannah, pälind. Știi?

— E-ngrozitor, draga mea, cât de multe știi! spuse bătrânică pe un ton jumătate serios, jumătate glumeț.

Aruncă un șal pe umerii Suzannei, o pieptănă în grabă și o trase după ea până la poarta în fața căreia staționa trăsura strălucitoare cu blazon. Se urcară amândouă. Caii o porniră în galop și nu se mai opriră până în Castle Street, în fața lui Dudley House, locuința lui Frank Perceval. Ducesă de Gevres scoase capul pe fereastra portierei.

— Întoarce caii pe Regent's Street – îi porunci ea vizitiului.

Acesta se supuse.

— Frumoasa mea scumpă – continuă bătrânică, adresându-se Suzannei, după ce-și consultă ceasul, – avem un avans de douăzeci de minute. Nu-i prea mult, căci oamenii pe care-i așteptam nu pot; fi trimiși la oră fixă. Poate vor veni peste zece minute. poate peste două ore. dar vor veni cu siguranță!

În cursul acestei dimineți se petrecuseră o mulțime de lucruri.

Marchizul de Rio Santo nu părăsise Trevor House. Între el și Lady Campbell avusese loc o discuție aprinsă. Spirituală femeie, lăsându-l singur pe marchiz, în mai multe rânduri, în budoarul ei, făcuse diverse drumuri, fie în apartamentul nepoatei ei Mary, fie în cel al lordului James Trevor, fratele ei.

Evident, se ajunsese la un moment de criză. Ora atacului su-nase. Se urmărea cucerirea redutei cu forța. Marchizul impuse-se, autoritar, tăcere poeziei, veleităților sale cavaleresti. Voința sa hotărâse ca în această zi să aibă lor, logodna lui oficială cu Miss Trevor. Acțiunea trebuia îndeplinită, indiferent prin ce mijloace și în ciuda tuturor obstacolelor. Dar de data aceasta nu mai era vorba despre Mary. Biata fată, bolnavă și cu inima slăbită, nehotărâtă și înșelată, răspunse cererii formale a mătușii ei cu niște lacrimi cărora Lady Campbell nu putea scăpa prilejul de-a le atribui o semnificație fericită.

De data aceasta, cum spuneam, era vorba de Lord James Trevor. Loialul senior primise în cursul dimineții o scrisoare despre care nu suflase nimănui nici o vorbă și după citirea căreia se afla într-o stare de groaznică indispoziție.

— Biata Mary! murmură el, străbătând aleile parculețului său. Nu aș fi crezut vreodată că ticălosul de Frank ar fi în stare de-așa ceva! Dar, de fapt, de ce să-i dau crezare? Ce reprezintă o scrisoare anonimă?

Totuși, Lord Trevor lua mereu scrisoarea și o citea cu atenție. Apoi o mototolea cu mânie și-și reluă monologul.

— Adevărul este – spunea el – că Frank avea ieri un aer preocupat, distrat. Mi-aduc foarte bine aminte. Biata Mary! Dar, în definitiv, ce importanță are o scrisoare anonimă?! Și, în fond, de ce n-ar avea Frank dreptul să afișeze aerul care-i place?

Lord Trevor blestema cu-atât mai vârtos, cu cât se credea obligat să caute motive pentru a nu blestema deloc.

Lady Campbell i se adresă într-unui din aceste momente și nu întârzie să pronunțe cuvântul căsătorie, care, în mintea lui, era atunci cuvântul cel mai însemnat.

— Nu-mi vorbi despre mizerabilul acela de Frank, milady! strigă Lord Trevor, care se gândea că mariajul și Frank nu puteau consona unul fără altul când era vorba de fiica lui. Purtarea lui este șocantă în ultimul grad. Șocantă și de neiertat, milady!

— Cum așa?

— Cum așa?! Uite așa, foarte bine! Ai cumva de gând să-l aperi? Nu vreau să mai aud nimic de el, milady. Sunt indignat, absolut indignat.

— Bine, milord, dar.

— Nu! Sunt indignat.

— Bine, milord, dar.

— Este un fapt care întrece orice închipuire, milady, să te-ncăpățâneză să-l aperi pe Frank Perceval.

— Dar nu-l apăr, milord.

— Ah! Foarte bine! Atunci ce vrei să-mi vorbești despre căsătorie, milady?

Lady Campbell șovăi o clipă. Desigur nu putuse spera un început atât de fericit. Fratele ei îi ieșise în întâmpinare, străbătuse jumătate din drum, dar trecerea era riscantă, iar Lady Campbell cunoștea prea bine bunătatea fratelui ei pentru a se bizui pe această supărare trecătoare, oricare i-ar fi fost pricina.

— Milord – răspunse ea, cu un aer misterios – e vorba de o mare taină.

— Nu prea îmi plac tainele, milady.

— Asta o să-ți placă. Pun rămășag.

— N-am nevoie. La urma urmei, bietul Frank.

— Vai, milord, dar te contrazici singur. Eu îl iubesc pe Frank Perceval, îl stimez.

— Nu știi ce știu eu!

— Se poate – replică Lady Campbell, surâzând – dar știu ce nu știi. Marchizul de Rio Santo cere mâna fiicei tale, milord.

— Foarte bine, milady. Refuz mâna fiicei mele marchizului de Rio Santo.

— Sper că nu vorbești serios, dragă frate.

— Ba da!

— Cel puțin mai gândește-te.

— Ar fi timp pierdut, milady. — și sfătuieste-te cu fiica ta – continuă Lady Campbell.

— La ce bun? întrebă bătrânul, încruntându-și sprâncenele.

— Eticheta o cere – continuă Lady Campbell. S-ar putea într-adevăr ca totuși să aibă loc.

— Nu te-nțeleg.

— În sfârșit, milord – strigă Lady Campbell – ce-ai spune dacă-ai afla că nepoata mea îl iubește pe marchizul de Rio Santo?

Lord James Trevor făcu un pas înapoi. Vinele frunții i se umflară. Nu mai era fleacul de mânie de adineauri împotriva lui Frank Perceval, era o furie uriașă care putea provoca o apoplexie.

— Nepoata ta! repetă el, bălbâindu-se. Fiica mea! Miss Mary Trevor. E cu neputință!

— Totuși, așa-i, milord.

— Doamne! În cazul ăsta. Îl voi provoca la duel pe Rio Santo! Asta-voi face!

Lord James Trevor nu credea o iotă din această dragoste subită a fiicei sale pentru un străin. Femeile inteligente sunt sortite să treacă uneori drept nebune; Lord Trevor o gratifică din plin pe sora sa cu acest epitet. Între timp, Lady Campbell se întoarce la Rio Santo să-i raporteze rezultatul nesatisfăcător al misiunii. Aflând această știre, Rio Santo păru foarte descurajat.

— Nu-mi mai rămâne decât să mă retrag, doamnă – spuse ei. Am făcut tot ce putea face un gentilom.

— Bine, marchize – răspunse Lady Campbell – dar nu trebuie să vă descurajați. cu timpul.

— Să mai aștept! spuse marchizul, cu amărăciune. Nu pot, doamnă. Am oferit domnișoarei Trevor dragostea și mâna mea. O dragoste serioasă și o mână fără pată, milady! Am fost respins.

— Fratele meu își va da seama de greșeala lui. și, dacă nu pentru mine, măcar puțină răbdare pentru Mary, care vă iubește!

— Ah, de-aș fi sigur! suspină Rio Santo.

— Ce-ați face, milord?

— Ce-aș face, doamnă?! exclamă marchizul, însuflețindu-se deodată. Aș trece peste toate obstacolele, aș călca în picioare un scrupul zadarnic. V-aș spune. Dar trebuie să chibzuiesc! Nu sunt singur în cauză. Înainte de toate, Miss Trevor trebuie să fie fericită. Soțul care-i va fi hărăzit trebuie să fie demn de ea.

Lady Campbell își mișcă fotoliul mai aproape de-al lui.

— Pentru ea, numai pentru ea, Dumnezeu mi-e martor, și nu pentru mine vorbesc – continuă marchizul. Nu vă gândiți, doamnă, c-ar fi îngrozitor pentru Miss Trevor să-mpartă cu o rivală inima soțului ei?

— Mai întrebi, milord!

— Onorabilul Frank Perceval are o iubită, doamnă, o iubită frumoasă pe care-o iubește, nu una dintre acelea pe care le iei într-o dimineață, le părăsești seara și le uiți a doua zi. Iubita lui Frank Perceval este cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o în viața mea, doamnă.

— Desigur, marchize – bolborosi Lady Campbell, încurcată – faptul e foarte grav. Dar.

— Iertați-mă că v-am intuit gândul. Care bărbat n-a avut iubită în viața lui, nu-i așa? Eu însumi.

Rio Santo se opri și-și aținti asupra Lady-ei Campbell privirea gravă și tristă.

— Doamnă – continuă el, cu o voce groasă dar ferm accentuată – recunosc că am avut iubite înainte de a o iubi pe Miss Trevor. Dar de când o iubesc, nu mai am. Iar Mr. Perceval?! După ce a iubit-o pe Mary și s-a întors în mod special ca să-și revendice un cuvânt dat.

— Adevărat! îl opri Lady Campbell, care nu voia nimic altceva decât să fie convinsă.

— Ca să se însoare cu Mary, doamnă! Tocmai atunci și-a adus din Franța o altă femeie.

— A adus-o din Franța, marchize?

— Ați văzut-o și dumneavoastră, doamnă. Mr. Perceval a sosit alaltăieri; prințesa de Longueville a apărut ieri pentru prima dată.

— Adevărat! încuviință Lady Campbell. E vorba de femeia aceea tânără și frumoasă pe care mi-ați arătat-o ieri?

— Ea e, doamnă.

— Oh! Frank! Frank! Nu l-aș fi crezut niciodată în stare de-așa ceva. Dar n-are rost să ne jelim, trebuie să acționăm. În numele nepoatei mele, milord, îți mulțumesc. Încă nu-i nimic pierdut! Am să mă duc. am să-i spun. așteptați-mă, vă implor; de data aceasta n-o să mai întâmpinăm un refuz.

Lord James Trevor continua să se plimbe pe aleile parculețului când un groom alergă spre el, cu răsuflarea tăiată, anunțând că Miss Mary, bolnavă, dorea să vorbească tatălui ei. Lord Trevor se grăbi spre casă. Își găsi fiica într-un fotoliu, având fața acoperită cu mâinile. Plângea în hohote. Neliniștită, căindu-se poate, Lady Campbell se agita-n jurul ei.

— Ai văzut, milord, ai văzut – spuse ea – iată opera nenorocitului acela de Frank. a făcut un lucru nedemn. Are o iubită.

— Știu – răspunse rece Lord James Trevor, mototolind ultima rămășiță a scrisorii anonime primite în cursul dimineții.

— Sărmana copilă nu-l mai iubește. – continuă Lady Campbell.

— Cine spune asta? strigă Mary, descoperindu-și deodată obraji de o paloare îngrozitoare.

Nu mai plângea. Ochii, încă înroșiți de lacrimi, erau fiși și aprinși.

— Tată – spuse ea, cu o voce ciudată, contrastând cu obișnuita ei voce, blândă și stinsă – îl iubesc. multe zile am fost ca scoasă

LBRIS

We know
books

Paul Feval

Misterele Londrei

- vol. 3 -

Daffi's Books
2024

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN:

Cuprins

Partea a treia – Marea familie (urmare)	5
Capitolul VIII – Sângerarea	5
Capitolul IX – Acasă la Perceval	13
Capitolul X – Două amintiri	21
Capitolul XI – Vestea unei nenorociri	27
Capitolul XII – Biroul – Bishop	33
Capitolul XIII – Cavoul	39
Capitolul XIV – Bodega Shakespeare	46
Capitolul XV – Donnor	52
Capitolul XVI – Pe drumul cel mare	58
Capitolul XVII – Roman	64
Capitolul XVIII – Orgia	71
Capitolul XIX – Sabbat	76
Capitolul XX – Pact între două porniri de ură	82
Capitolul XXI – O mică reuniune	89
Capitolul XXII – Curiozitățile inimii	96
Capitolul XXIII – Întâlnirea	103
Capitolul XXIV – Confidența	108
Capitolul XXV – Catalepsie	114
Capitolul XXVI – Tenebre	120
Capitolul XXVII – Halucinații	123
Capitolul XXVIII – Asistentul-farmacist	128
Capitolul XXIX – Trezire	133
Capitolul XXX – Nici Messalina, nici Magdalena	139
Capitolul XXXI – Scopuri nobile	146
Capitolul XXXII – Diplomatul	151
Capitolul XXXIII – Sifoneria	159
Capitolul XXXIV – Saunder Elefantul	166
Capitolul XXXV – Cavalerul Angelo Bembo	174
Capitolul XXXVI – Înger păzitor	185
Partea a patra – Marchizul de Rio Santo	194
Capitolul I – Două exemplare de „Soare” pentru o „Lună” ..	194
Capitolul II – Dreptul de primogenitură	199
Capitolul III – Fie-ți milă, frate!	208
Capitolul IV – Un strigoi	217

Partea a treia – Marea familie (urmare)

Capitolul VIII – Sângerarea

Omul care-l surprinsese pe doctorul Moore în flagrant delict de spionaj, omul care-l surprinsese în clipa când, părăsind căpătâiul unui bolnav ce-i fusese încredințat, al unui muribund, săvârșise o faptă de neiertat, mai cu seamă pentru moravurile engleze – în virtutea cărora fiecare casă locuită este un sanctuar ce nu poate fi violat nici chiar de lege – acest om nu era nici calalerul Angelo Bembo, nici vreunul din servitorii marchizului. Era ultimul om de care doctorul ar fi avut vreun motiv să se teamă. Era însuși bolnavul ce-i fusese încredințat, muribundul, Rio Santo în persoană.

Doctorul Moore era un as în știința medicală și prea demn de înțâietatea pe care opinia publică i-o acorda printre membrii lui Royal College pentru a nu fi privit ca posibilă, ba chiar sigură revenirea la viață a marchizului de Rio Santo, cu condiția să i se acorde la timp îngrijirile necesare. Dar ceea ce-l umplea de stupeoare era tocmai revenirea neașteptată la viață, spontană, înfăptuită fără nici o asistență medicală, fără nici un ajutor.

Evident, analizând superficial starea marchizului, se înșelase. El, atât de iscusit, atât de prudent de obicei, acționase, într-o împrejurare în care era în joc propria-i viață, cu neatenția unui începător. Ceea ce luase drept un leșin datorat unei sugrumări aproape perfecte nu era decât, paralizia trecătoare care-i atacă adesea pe oamenii perfect sănătoși, dar care abuzează de facultățile lor cerebrale, paralizie al cărei aspect înspăimânta și care, repetată, duce la idiotizare sau la moarte, dar ale cărei prime efecte pot fi ușor combătute cu ajutorul celor mai elementare noțiuni clinice.

Marchizul suferise o lejeră congestie cerebrală sub influența căreia se mai afla încă. Dar imobilitatea lui, acea moarte aparentă

fusese un fenomen nervos, complicat fără îndoială de niște accidente vasculare. Moartea aceea nu fusese decât un fel de letargie.

Doctorul își dădu imediat seama de situația lui și se simți umilit. Se afla în puterea lui Rio Santo, nu numai din pricina spionajului flagrant în care-l surprinsese acesta, nu numai datorită faptului că-l părăsise în mod neloial când era în comă, ci și pentru că fiecare din cuvintele rostite de el, doctorul Moore, fusese auzit de marchiz. Știa foarte bine toate acestea și nici nu încerca măcar să spere contrariul: letargia și implicațiile ei nu ating întru nimic simțurile și gândirea. Dar în timp ce se umilea astfel, o hotărâre extremă izbucni din ceața gândurilor sale. Rio Santo purta pe chip simptomele evidente ale unei dereglări parțiale a creierului, ale cărei efecte sunt nespuse de diverse.

Moore ghicise că marchizul își pierduse graiul. Limba îi rămăsese paralizată după întoarcerea la viață a tuturor celorlalte părți ale corpului. Gândea lucid; mintea îi era în perfectă stare, dar mușchii limbii sufereau încă influența paraliziei. În cursul activității sale de medic, Moore întâlnise nenumărate cazuri. Era sigur de constatarea sa.

Or, Rio Santo, cel lipsit momentan de grai și încă slăbit de o luptă aspră, ale cărei urme mai erau vizibile și pe figura lui, se afla, la rândul său, în puterea doctorului, întocmai ca și acel Rio Santo care zăcuse întins pe canapea.

Moore își propuse să-l ucidă. Rio Santo stătea în picioare în fața lui, cu privirea fixă, cu gâtul țepăn și avea mai mult aspectul unei fantome decât al unui om. Împotrivirea pe care ar fi putut s-o opună ar fi fost fără îndoială neînsemnată, ușor de biruit. Cât despre piedicile de-afară, nu era cazul să se teamă: Rio Santo nu putea să strige după ajutor.

Ca și cum ar fi vrut să confirme pronosticurile doctorului, marchizul își suflecă mâneca halatului și, cu un gest semnificativ, arată vina umflată a antebrațului său.

— Vreți să vă iau sânge, milord? întrebă Moore.

Rio Santo făcu energic un semn afirmativ.

Doctorul ezită. Ceva din hotărârea să trebuie să i se fi oglindit pe chip, căci Rio Santo aruncă instinctiv o privire spre pat, ca și când ar fi vrut să vadă dacă putea să găsească vreun punct de sprijin în locul acela. Slăbiciunea trupului influențează forța sufletului. Din fericire pentru marchiz, Moore nu-i observă privirea deznădăjduită. Privirea aceea ar fi pus capăt îndoielilor sale.

Dar Rio Santo, deși sleit din punct de vedere fizic, nu putea rămâne multă vreme slab în fața unei primejdii. Există în el o cantitate imensă de sânge rece și de curaj, pe care atâtea încercări succesive nu izbutiseră s-o epuizeze. Își reveni numaidecât, deși era perfect conștient de neputința-i fizică.

În timp ce Moore continua să șovăie, se simți din nou strâns de braț. Apăsarea era înceată și persistentă. Era ca un ordin dat de o voce hotărâtă, dar lipsită de mânie. Moore își scoase trusă și o deschise. Se supuse. Și, odată primul pas făcut pe această cale de supunere silită, Moore redeveni vasal. Uită orice idee de revoltă; se înspăimântă la gândul că putuse s-o conceapă. În clipa în care apropie lanțeta de brațul lui Rio Santo, acesta îl opri, luă instrumentul și-l privi cu atenție. Avea ochii încă tulburi de sângele care-i umplea pupilele; nu reuși să vadă ceea ce dorea. Dar doctorul înțelese, deși chipul împietrit al marchizului nu-i putea comenta gestul; înțelese și se cutremură, căci gestul acela îi dezvăluia mai limpede decât orice că Rio Santo, nu-și pierduse nimic din luciditate de vreme ce ștergea el însuși lanțeta pe-o poală a halatului, care se înroși instantaneu. Fără să spună un cuvânt, doctorul își suflecă și el mâneca și-și înțepă ușor brațul. Rio Santo făcu un semn de încuviințare. În clipa următoare, din vâna lui deschisă țâșni un viguros șuvoi de sânge.

— Destul! spuse Rio Santo după câteva secunde.

Doctorul tresări violent la sunetul acestei voci. Își ridică privirea ațintită asupra lanțetei, pătruns de-o adevărată spaimă. Rio Santo vorbea, Rio Santo era din nou omul redutabil în fața căruia totul se înclină. Moore fărâmasese cu mâna lui lanțul care ferecase graiul acestui om a cărui neputință o urmărise cu dispreț. Îi dăduse din nou facultatea de a porunci, puterea de a pedepsi. Pricepându-se să-și înăbușe impresiile, izbuti să ascundă sub un văl de nepăsare teama pe care o resimțea, dar, fără să vrea, își plecă ochii în fața lui Rio Santo, a cărui privire semeață își redobândise viața și-al cărui chip livid își recăpăta treptat expresia obișnuită.

Sângele continua să curgă. Moore, absorbit de atenția dată feței marchizului, ai cărui mușchi își recăpătau, rând pe rând, mobilitatea expresivă, nu se mai gândea la sângerare.

— Destul, domnule! repetă Rio Santo, încruntându-se și ducându-și mâna la inima sfârșită. Tot mai vrei să mă asasinezi?

Moore opri sângerarea și-și încrucișă brațele pe piept. Aștepta sentința.

— Dă-mi un fotoliu! spuse Rio Santo.

Moore se grăbi să-și arate supunerea. Marchizul căzu greoi pe pernă și-și acoperi cu mâna ochii care, slăbiți de nopțile de veghe, de criză și de sângele pierdut, nu suportau lumina zilei. Rămase astfel timp de trei sau patru minute. După aceea înălță capul. Fruntea-i palidă era din nou senină.

— Domnule doctor – spuse el, fără nici un fel de afectare – îți mulțumesc pentru faptul c-ai violat secretul acestui bârlog. datorită dumitale, știu acum că bietul bolnav nu mai este în pericol de moarte.

Arătă spre Angus, care dormea în pat. Moore se înclină automat.

— Cred că nu mă-nșel – adăugă Rio Santo – dar ai spus că starea lui, de aci înainte, se află în afară de orice pericol?

— Da, milord.

— Domnule doctor – continuă marchizul – îți mulțumesc că ți-ai dezvăluit în fața ochilor mei sufletul, în timp ce zăceam acolo, în ghearele morții.

— Senioria Voastră m-a auzit?

— Perfect, domnule. Mă invidiezi. vrei să-mi afli taina.

— Vai, milord! Vă rog! vru să-l întrerupă Moore, al cărui glas căpătă accente de implorare.

— Nu mă ruga nimic, domnule! îl întrerupse Rio Santo, care făcea eforturi să vorbească, dar al cărui calm biruitor contrasta puternic cu slăbiciunea lui. Nu mă ruga; e inutil. Nu-ți vreau răul. Numai că invidia dumitale este nesăbuită, iar taina mea face parte din acele secrete care nu pot fi ghicite. Taina mea seamănă cu paginile scrise în limbi necunoscute pe care le-ai găsit în cabinetul meu și pe care ai încercat în van să le descifrezi: nu era suficient să pui mâna pe ele, îți trebuia și-o cheie pentru a le înțelege.

În aceste ultime cuvinte ale marchizului se simțea un dispreț rece, absolut, fără margini. Orgoliul lui Moore se revoltă înăbușit în sufletul său.

— Domnule doctor – urmă iar Rio Santo, cu aceeași voce înceată și obosită ce ar da o notă de răceală unui omagiu, dar care sporește expresia disprețului – îți mulțumesc, în sfârșit, mai cu seamă pentru faptul că nu m-ai asasinat.

Moore făcu doi pași îndărăt. Parcă primise o lovitură de bici peste obraji. Se credea pierdut, fără nici o scăpare.

Dar Rio Santo continuă:

— Moartea mi-ar fi fost crudă. foarte crudă! Încă o dată, nu-ți vreau răul. Pune perna asta sub picioarele mele, domnule doctor.

Moore luă perna și-o așeză sub picioarele marchizului.

— Iartă-mă, domnule doctor, dacă abuzez astfel de bunăvoința dumitale. Du-te și deschide ușa de-afară a cabinetului meu și spune-i lui Ange. i-ai vorbit pe-un ton aspru bietului băiat, adineauri, domnule! Spune-i că mi-ai salvat viața. Îți va ierta insolența. Spune, de asemenea, oamenilor mei. Cât e ceasul, domnule doctor?

Moore își scoase ceasul:

— E ora zece, milord.

— Ora zece – repetă Rio Santo – timpul e prețios, dar oboseala mă doboară și-mi trebuie cel puțin o jumătate de zi de odihnă. Spune oamenilor mei să-nhame caii pentru ora patru. Cavalerul Angelo Bembo mă va însoți.

Doctorul rămase pironit timp de o jumătate de minut, ca și cum ar mai fi așteptat și alte porunci, apoi se îndreptă spre ușă.

— După aceea, domnule doctor – continuă Rio Santo în clipe când Moore se îndepărta – să vii înapoi. Am să-ți pun câteva întrebări.

Moore se întoarse în cabinet, pentru a deschide ușa exterioară. Trecând prin fața divanului pe care se afla adineauri Rio Santo, cel învins de hazard și atât de aproape de moarte încât nu era nevoie decât să-l împingi puțin ca să se prăbușească în brațele ei, doctorul ridică din umeri, mândios pe sine însuși. Prilejul fusese ratat. Dar ura lui Moore, brusc sporită de însăși trădarea lui dată în vileag, făgădui să se răzbune.

Se spune că prilejul nu se ivește de două ori. E foarte adevărat, dar pe oamenii abili nu-i interesează acest lucru, deoarece prilejul care nu vine poate fi creat.

Moore deschise ușa exterioară a cabinetului.

— Ce se-aude, domnule, ce se-aude? strigă cavalerul Bembo.

— Viața domnului marchiz este în afară de orice pericol, signore – spuse Moore, apucându-l pe Lovely de zgardă pentru a-l împiedica să dea buzna în apartament.

— În afară de orice pericol! repetă Bembo într-un elan de bucurie comunicativă. Am fost nedrept cu dumneavoastră, domnule doctor; sunteți un adevărat savant și-un prieten demn! Vă

rog să primești scuzele mele și să mă considerai oricând la dispoziția dumneavoastră.

Doctorul se înclină cu răceală și abia atinse mâna pe care Bembo i-o întinse.

– Signore – rosti el în șoaptă și cu o expresie echivocă – n-am făcut tot ceea ce-aș fi vrut.

– Nu pot să-l văd pe Don José? întrebă Bembo.

– Nu acum. Senioria Sa te însărcinează să pregătești caii pentru ora patru și se bizuie pe dumneata că-i vei însoți.

Bembo sări în sus de bucurie.

– Vrea să iasă! strigă el. E-o adevărată înviere! Ah, domnule doctor, sunteți un om priceput!

– Așa am crezut și eu multă vreme – răspunse Moore, scuturând din cap – dar crede-mă, signore, hazardul joacă un mare rol în lumea asta.

Salută și închise ușa la loc. Angelo își spuse că pesemne doctorul devenise foarte modest; dar bucuria îl copleșea; alergă spre grajduri, urmat de Lovely, care înțelegea, fără îndoială, de vreme ce și el, dând uitării tristețea de mai înainte, sărea în sus și umplea coridoarele cu lătrăturile sale de bucurie.

Între timp, Moore se întorsese în camera moșierului. Zgomotul pașilor săi îl trezi pe Rio Santo, care ațipise în fotoliu.

– Iată, au trecut șase zile de când n-am făcut nimic – spuse el – n-am văzut nimic, n-am auzit nimic. S-a întâmplat ceva pe la dumneavoastră, domnule doctor?

– Lumea s-a mirat de lunga dumneavoastră absență, milord, dar cei ce vă sunt fideli i-au pus lesne cu botul pe labe pe nemulțumiți. Milord, nu știu ce credeți despre mine, dar v-o spun din adâncul inimii: nebuni sunt cei ce-ncearcă să vă-nfrunte!

Rio Santo aținti asupra-i privirea lui profundă și calmă.

– Iar dumneata ești un om chibzuit, domnule doctor! rosti el cu simplitate.

– Fiecare om are în viața lui momente de rătăcire, milord. Fiindcă vorbim despre mine, am fost de două ori nebun adineauri. nebun c-am vrut să văucid.

– Și nebun că n-ai făcut-o – îl întrerupse Rio Santo.

– Da, milord – răspunse doctorul – nebun că n-am făcut-o.

Rio Santo se răsuci în fotoliu.

– Partida s-a ncheiat cu remiză, domnule – spuse el – dumneata n-ai să mi-o ierți niciodată. Eu, eu n-am. timpul necesar să

mă ocup de dumneata. Îți accept ajutorul ca și-n trecut; mă bizui oarecum pe dumneata și-o fac cu convingere.

– Această încredere, milord. – începu doctorul Moore, care se simți, pentru o clipă, ispitit să facă pe pocăitul.

– Încredere nu-i cuvântul potrivit – îl întrerupse Don Rio Santo. Ceea ce voiam să spun e că, neavând timp să mă ocup de procesul dumatiale, te voi zdrobi la cea mai mică bănuială.

Piciorul lui Rio Santo, azvârlind cu violență perna, căzu pe covor.

– Să fii cu ochii în patru, domnule! încheie el.

– Milord, milord! exclamă Moore, cu o emoție ipocrită. Într-un moment ca acesta, un singur cuvânt bun ar fi făcut din mine sclavul dumneavoastră pentru toată viața!

Privirea lui Rio Santo nu-și pierdu expresia de superioritate calmă, dar mușchii gurii, involuntar contractați, făcură să-i tremure ușor vârfulurile mustății sale fine, negre.

Moore își aruncă masca; își dădu seama că era de prisos să se mai prefacă. Fruntea lui plecată se ridică din nou; surâsul rece și cinic îi reapăru pe buze și spuse, fără a se mai stăpâni:

– Ei bine, milord, am să fiu cu ochii în patru. Vă voi sluji, dar nu voi înceta o clipă să vă urăsc. Voi fi unealta și dușmanul dumneavoastră. Voi face.

– Ajunge, domnule! îl întrerupse Rio Santo. Știi toate acestea. Spunându-mi-le, nu riști, dar nici nu câștigi nimic. Să vorbim despre lucruri serioase, te rog.

Moore simți un val de mânie în suflet văzând disprețul absolut, imens eu care erau privite amenințările ca și avansurile sale. Ura lui spori și mai mult, dar un fel de spaimă superstițioasă puse stăpânire pe el. Rio Santo îi păru invulnerabil.

– Încă un cuvânt, totuși – continuă acesta, obosit și pe-un ton nepăsător – întrucât s-ar putea ca întâmplarea să mă scoată din nou, pentru a doua oară, în calea dumatiale, lipsit de apărare, și cum dumneata poți să faci rău de la distanță, ea reptilele acelea veninoase care-și aruncă saliva la întâmplare, vreau să-ți spun un secret. Dacă m-ai fi ucis azi-dimineață, astă-seară ai fi dormit pe paie la Newgate. Nu mă-ntrerupe. Știi că n-arunc niciodată vorbe în vânt. Te cunosc de multă vreme, doctore. Și între dumneata și eșafod nu există, de două luni de zile, decât voința mea.

Moore tremura, dar voia să se îndoiască.

LBRIS

We know
books

Paul Feval

Misterele Londrei
- vol. 4 -

Daffi's Books
2024

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN:

Cuprins

Partea a patra – Marchizul de Rio Santo (urmare)	5
Capitolul V – La Bedlam	5
Capitolul VI – Mica Irlandă	13
Capitolul VII – Prima iubire	18
Capitolul VIII – Duel englezesc	26
Capitolul IX – Pontoanele	35
Capitolul X – Botany-Bay	47
Capitolul XI – Regele Lear și regina Mab	53
Capitolul XII – Douăzeci de chintale umane	61
Capitolul XIII – Înjurături asortate	70
Capitolul XIV – Pe mare	78
Capitolul XV – O asemănare	86
Capitolul XVI – O soție scoasă la mezat	96
Capitolul XVII – Ce avea Fergus O'Breane pe inimă și în gând	103
Capitolul XVIII – Cincisprezece ani	111
Capitolul XIX – O fantomă	120
Capitolul XX – Moșierul	127
Capitolul XXI – Mac-Nab	135
Capitolul XXII – Anna	141
Capitolul XXIII – Cabinetul doctorului	147
Capitolul XXIV – Lanțul uman	155
Capitolul XXV – Înaintea bătăliei	163
Capitolul XXVI – Ultimul pas	172
Capitolul XXVII – Efectul gerului asupra unei răscoale	179
Capitolul XXVIII – Ospiciul	186
Capitolul XXIX – Celula	192
Capitolul XXX – Verdictul	202
Capitolul XXXI – Temerarul	209
Capitolul XXXII – Glasul viselor	217

Partea a patra – Marchizul de Rio Santo (urmare)

Capitolul V – La Bedlam

Cu aceste cuvinte, Tyrrel se despărți de conte și coborî în stradă unde polițiștii se amestecaseră cu mulțimea. Lângă trotuar, în fața intrării, un inspector de poliție și-un medic așteptau într-o trăsură închisă în spatele căruia se aflau doi polițiști.

Tyrrel privi satisfăcut pregătirile acelea minuțioase. Brian nu mai avea cum să-i scape, iar contele, prevenit, n-ar fi îndrăznit să-și nege semnătura. Cât despre cele patru mii de lire, Tyrrel le socotea doar un acouton asupra dărnicii viitoare a Senioriei Sale, căci White-Manor, descotorosindu-se de Brian, nu îndepărta pe cel mai periculos inamic al seifului său. Tyrrel avea împotriva contelui o poliță de care se gândea să facă uz la timpul potrivit.

Un singur lucru îl nemulțumea. Mulțimea aceea răspândită peste tot în Portland-Place. Era important pentru planul său ca Bedlam să însemne mormântul lui Brian de Lancaster; or, pentru aceasta, arestarea lui trebuia să se producă în taină și fără zgomot. Să ordone polițiștilor evacuarea străzii? Ar fi fost o măsură caraghioasă. N-avea nici dreptul, nici motive.

Tyrrel făcu câțiva pași pe trotuar măsurând cu privirea lui atentă, în toate direcțiile, gloata guralivă și turbulentă. Zări curând figura bravului căpitan O'Chrane.

Tyrrel se duse drept la el și-i șopti câteva cuvinte la ureche.

— Mii de tunete! îngăimă Paddy cuprins de-o evidentă indispoziție.

Tyrrel se îndepărtase, fără să mai aștepte răspunsul. Ca de obicei, căpitanul n-avusese nici măcar satisfacția de a-l vedea pe omul care-i aruncase în treacăt o poruncă misterioasă, însoțită de faimoasa parolă:

— Gentleman of the night!

— Ce ți-a spus omul acela, O'Chrane? întrebă Mrs. Burnett.

— Mi-a spus, Aghiută și coarnele sale! replică Paddy. Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă. În locul tău, mi-ar fi rușine să m-arăt atât de curioasă, Dorothy, inimioara mea, fir-ar să fie! Mi-a spus, mii de trăsnete! E un frig afurisit O'Chrane! Dumnezeu să te binecuvânteze!

După acest răspuns diplomatic, profitând de talia sa înaltă ca de-un observator natural, își plimbă majestuos privirea în jur.

— Afurisenie! bodogăni el. Va trebui să joc eu însumi rolul de palavragioaică, fiindcă nu văd pe nimeni din ai noștri. Mii de trăsnete! Nenorocire! Bătu-ne-ar Dumnezeu să ne bată! rosti, sub el, o voce ascuțită de copil. Bună, căpitane O'Chrane, lu-a-m-ar dracul!

Mâna lui Paddy se lăsă brusc și-apucă un umăr jigărit ce-aparținea gentlemanului Snail care-și plimba, în Portland-Place, nevasta, pe frumușica de Madge, în cizme, cu-o fustă țipătoare, o vestă bărbătească și-o pălărie de piele peste o bonetă de muselină groasă. Madge, tăcută și demnă, ca de obicei, își ținea pipa stinsă între dinți și nu participă deloc la zarva publicului.

— Păi bine, păi bine, căpitane! strigă Snail. Așa te porți c-un om cumsecade, trăsni-m-ar să mă trăsnească!

— Fulgerul ar trece pe lângă tine fără să te vadă, Snail, jalnică haimana, bunul meu prieten – răspunse căpitanul – dar sunt încântat să te găsesc aici, chiar sub mâna mea, mii de trăsnete! Căci, copil nenorocit, ești tare dibaci pentru anii tăi și tocmai aveam nevoie de tine. Ascultă-aici!

Snail se înalță, Paddy se aplecă. Această dublă mișcare îi adu-se aproape la același nivel.

— O să-ți dăm o nouă dovadă de încredere, pișpirică, fiule – continuă căpitanul luându-și o mutră serioasă. Se pare că Lorzii Noptii au nevoie ca strada să fie golită de lume.

— Pentru ce? întrebă Snail.

— Cinci sute de blesteme! Lipitoare afurisită, scumpul meu copil, caraghios ticălos, să mă curețe holeră, dacă n-aș avea chef să te trag de urechi, până ți-ar da sângele. Bună, Madge, paparudo, fata mea. Cât despre tine, Snail, băleguță de noroi, într-o bună zi am să te-mbogățesc, căci ai stofă, sămânța de bandit.

— Frumușică Madge – îl întrerupse Snail – auzi ce draguț vorbește căpitanul despre soțul tău!

— Mai bine astupă-ți urechile, Madge, dacă ești frumoasă cum spune caraghiosul ăsta flecar, mii de trăsnete! Sau nasoală, cum se vede de la o poștă, trăsni-m-ar Dumnezeu! Dacă vrea, pe toți dracii, poate! Ascultă, Snail, trebuie să-mprăștiem de-aici pe toți gură-cască ăștia și pe cumetrele lor, și ca să ne iasă pasiența, nu văd altceva mai bun de făcut decât să răspândești zvonul că ticălosul despre care vorbesc ziarele de seară a fost arestat.

— Asasinul prințesei?

— Întocmai, pipoașcă împuțită! Ici, colo, prin mulțime, trebuie să se afle membri ai Familiei. Cheamă-i, cotoiul dracului, și spune-le.

— În regulă, căpitane, în regulă, trăsni-m-ar Dumnezeu! îl întrerupse Snail sigur de el. Am înțeles. E-un fleac. Dar pentru oboseala mea, mii de trăsnete, să-mi spui unde sapă Saunder-Elefantul de la circul din Astley.

Mâna căpitanului se încleștă pe umărul lui Snail care scoase un țipăt de durere și dispăru numaidecât în mulțime. În clipa următoare, se auziră două-trei mirolăituri stridente. În mulțime se produse rumoare. Oamenii o porniră în direcții diferite, apoi din douăzeci de locuri se auzi în același timp un singur strigăt:

— În Hay-Market! Se-mpresoară casa asasinului în Hay-Market!

Trei minute mai târziu, parcă un vânt prevestitor de furtună ar fi suflat prin Portland-Place, maturând din calea lui toate palavragioaicele grăsane și cumetrele slăbănoage. Lumea se îndreptă alergând, îmbrâncindu-se, țipând, spre Regent Street, pe stradă nemairămânând decât polițiștii, uimiți.

În depărtare se mai zărea încă silueta deșirată și țeapănă a căpitanului, ori de câte ori trecea pe sub un felinar. El încheia plutonul, neputându-se hotărî să dea un ritm mai accelerat pasului său obișnuit.

— Hai odată, Mr. O'Chrane! Hai, pentru numele lui Dumnezeu! Îl îboldea în zadar Mrs. Burnett încercând să-l zorească. O s-ajungem prea târziu, să vedem cum îl arestează pe smintit.

— Inimioara mea – răspundea calm Paddy – nu mă trage așa de braț, te rog. Îmi rupi costumul albastru, fir-ar să fie! Vezi tu, scumpă doamnă, mii de nenorociri! Dorothy, iubirea mea, o s-ajungem când o să putem, dacă Jedediah Smith nu-i cel mai fățarnic ticălos din câți cunosc! Cât despre Snail, năpârca spurcata, aș vrea să am un băiat ca el, Scaraoțchi și coada lui, doamnă!

În timpul acesta, contele de White-Manor revenise în salonul în care-l aștepta Brian de Lancaster. Cum spuneam, în clipa când contele trecea pragul, Brian tocmai citea numele înscris pe peti- cul de hârtie adus de intendentul Paterson și se afla încă sub in- fluența emoției.

La primele cuvinte ale fratelui său, răspunse brusc:

– L-ai văzut pe Ismail Spencer, milord?

Contele fu luat prin surprindere.

– Eu! se bâlbâi el. Eu. bine, dar omul al cărui nume l-ai rostit a murit acum un an.

Lancaster luă biletul de pe masă și i-l întinse lui White-Manor.

– E-adevărat – murmură acesta din urmă, după o tăcere, în- curcat – l-am văzut pe Ismail Spenceri.

– Îmi este oare îngăduit s-o întreb pe Senioria Voastră – con- tinuă Brian – ce fel de relații are cu acest om?

– Asta nu-ngădui nimănui, domnule! răspunse contele încercând să-și ascundă tulburarea sub aparența unei demnități rănite.

– Milord – spuse Brian pe un ton grav și trist – mă văd silit să insist asupra acestui punct. Crede-mă, repet întrebarea, nu ca s-o jignesc pe Senioria Voastră.

– Nu voi răspunde la această întrebare, domnule, sau mai bine spus. Ei bine! Da. întrucât astă-seară ții să mă înclin în fața tu- turor capriciilor dumitale năstrușnice, consimt să-ți spun că m-a interesat situația bizară și disperată a unui nenorocit pe care ha- zardul l-a sustras urmărilor obișnuite ale pedepsei supreme. Eu.

– Destul, milord! îl întrerupse Brian cu-o răceală severă. Ca să dau crezare cuvintelor Senioriei Voastre, ar trebui să uit uimi- rea pe care ai avut-o văzându-i numele înscris pe bilet.

Contele își mușcă buzele.

– Mă rog, domnule! strigă el, cuprins de-un irezistibil elan de mânie. N-ai decât să-ți adresezi întrebările lui Ismail Spencer însuși, căci îl vei vedea în curând.

– Aceste cuvinte ale Senioriei Voastre seamănă a amenința- re – spuse Brian, așintind asupra contelui privirea lui aprinsă și scrutătoare.

– O amenințare! se potoli White-Manor părăsind deodată aerul său iritat pentru a-și relua o mască de bonomie supusă. Știi bine doar c-ar fi o nebunie din parte-mi să te-ameninț. Am spus exact ceea ce am vrut să spun, adică: în curând îl vei întâlni pe

Ismail Spencer. și-acest lucru e foarte simplu, Brian, căci așteap- tă în stradă.

– Ce-așteaptă, milord? întrebă Lancaster văzând șovăirea contelui.

– Așteaptă. Doamne, n-am nici un motiv să ți-o ascund, Brian, așteaptă că întrevedereea noastră să ia sfârșit, pentru a se reîntoarce, fiindcă, mi s-a părut adineauri că te vei impacienta și l-am amânat până după plecarea dumitale.

Brian se ridică imediat.

– Este o atenție pentru care ar trebui să-ți mulțumesc, mi- lord – spuse el – dan, rogu-te, binevoiește a-ți manifesta bunăta- tea până la capăt, terminând acest act numaidecât. nici nu-ți poți închipui cât de nerăbdător sunt să dau ochii cu Ismail Spencer.

Contele nu se lăsă mult rugat. Se așeză imediat la biroul său, străduindu-se cu greu să-și ascundă zâmbetul fericit sub aerul de proastă dispoziție care era necesar în clipa când semna un act echivalent cu cedarea tuturor bunurilor sale. Prin două trăsături de pană desăvârși contractul.

– Dragă frate – spuse el cu-o resemnare destul de bine juca- tă – poate c-ai abuzat de avantajele dumitale, dar Dumnezeu ne va judeca pe-amândoi.

– Facă-se voia lui, milord – răspunse Lancaster.

– Sper – urmă contele – că de-aci înainte vei fi clement față de mine și nobilele doamne din West End vor înceta să mai isto- risească triumfătoarele dumitale eccentricities. Sper c-a fost ulti- ma bătălie.

– Asta depinde de dumneata, milord.

– Până ne vom revedea, frate!

Brian salută și ieși. Contele respiră adânc și se duse lân- gă fereastra prin care Brian voise să se-arunce pe asfaltul din l'Portland-Place. Se aplecă repede și privi în jos.

În aceeași clipă, ușa de afară se deschise și Brian coborî trep- tele intrării. La capătul lor se afla Tyrrel Orbul.

Brian îl recunoscu numaidecât. De asemenea își dădu imediat seama că oamenii care înconjurau casa fratelui său erau polițiști.

– Minunată întâmplare! spuse el cu glas tare. Domnilor, vă cer să puneți mâna pe-acest om.

Spunând cuvintele de mai sus, îl apucă pe Tyrrel de guler.

Ofițerul de poliție și medicul scoaseră capul din trăsură.

— Ați văzut și dumneavoastră – spuse Tyrrel. Nu mai încape nici o-ndoială. Faceți-vă datoria.

— O clipă! replică ofițerul de poliție. Domnule – adăugă el adresându-se lui Brian – pentru care motiv cereți arestarea lui Sir Edmund Mackensie?

— Să vedem ce va răspunde – murmură medicul-expert.

— Presupun, domnule – spuse Brian – c-aveți dreptul să-mi adresați această întrebare?

— Drace! bodogăni medicul. Nu prea pare nebun!

— Sunt magistrat, domnule – răspunse ofițerul de poliție.

— În cazul acesta – continuă Lancaster – vă voi aduce la cunoștință, domnule, că omul căruia i-ați atribuit numele de Sir Edmund Mackensie este un scelerat din cei mai nemernici, făcând parte dintr-o bandă de hoți.

— Acum v-ați lămurit, sper! îl întrerupse Tyrrel.

— E nebun! spuse medicul.

Polițiștii se apropiară de Brian.

— Aveți dovezi pentru ceea ce afirmați, domnule? întrebă magistratul.

— Datoria dumneavoastră, domnule, este să-l arestați pe-acest om – răspunse Lancaster calm. Dovezile privesc justiția regatului și nu pe funcționarii poliției.

— Drace! Drace! mormăi iar medicul. La urma urmei, s-ar putea să nu fie deloc nebun.

— De altfel – urmă Brian – omul acesta se află în afara legii, căci a scăpat, printr-un șiretlic sau printr-o întâmplare, de sancțiunea justiției umane. Acest om a fost spânzurat.

Un hohot de râs al lui Tyrrel, la care se alătură curând ilaritatea zgomotoasă a polițiștilor, îl întrerupse brusc pe Lancaster.

— Hotărât lucru, e nebun! rosti peremptoriu medicul.

— Nebun de legat, spre nefericirea familiei noastre! strigă de la fereastra sa contele de White-Manor.

— Faceți-vă datoria! spuse magistratul instalându-se în trăsură.

Polițiștii se năpustiră toți deodată, dar vocea lui White-Manor îl prevenise asupra capcanei pe Brian care, dându-i drumul lui Tyrrel, urcă dintr-un salt treptele din fața intrării.

Brian de Lancaster era un boxer extraordinar. Primii polițiști care încercară să pună mâna pe el, fură azvârliți până în capătul scării de pumnul lui zdravăn care-i izbi ca o ghiulea de plumb. Alții trecură la asalt și căzură, la rândul lor, cu chipul însângerat

și stomacul făcut praf. Ori de câte ori pumnul lui Brian intra în acțiune, ori de câte ori brațul lui muscular se întindea ca un resort de metal, un om era azvârlit pe trotuar și nu se mai ridica. Pe măsură ce asediatorii își dădeau seama de inferioritatea lor, elanul le scădea. Tyrrel era silit să-i împingă de la spate, iar medicul, urmărind lupta cu mult interes, repeta mereu:

— Drace! Drace! Ce lovituri! În definitiv, nu m-ar mira să nu fie nebun.

În josul scării nu mai erau decât cinci polițiști și niciunul dintre ei nu mai îndrăznea să-l atace pe Brian. Tyrrel spumega de furie. White-Manor tremura la fereastră.

Brian își încheie nasturii de la haină. Era evident pentru toți că avea de gând să se avânte înainte și să-și croiască drum. Polițiștii care mai rămăseseră valizi se dădură la o parte, nemaivrând să riște.

Tyrrel le luă locul.

— Milord și frate – strigă în clipă aceea Lancaster întorcându-se spre fereastră – capcană a fost bine pusă la punct. N-ai reușit, dar nu-i vina dumitale. În ce mă privește, nu poți să m-acuzi de ingraturitate!

Contele încremenise de spaimă.

— Faceți loc! continuă Lancaster începând să coboare încet treptele, tot timpul în gardă și ținând în frâu cu privirea pe polițiștii îngroziți. Dă-te la o parte, Ismail Spencer, sau teucid!

Tyrrel nu se clinti. Își strecură doar mâna dreaptă între vestă și cămașă. În clipa aceea se deschise încet ușa casei lui White-Manor. Un om se strecură târându-se pe trepte. În momentul când Lancaster ajunsese în fața lui Tyrrel și se pregătea tocmai să lovească, omul acela îi apucă genunchii și-l făcu să se clatine.

Polițiștii se repoziră numaidecât la Brian și-l legară într-o clipită. Omul care se furișase pe scări, se ridică în picioare: era intendentul Gilbert Paterson.

Tyrrel își scoase mâna din sân. Fără acest incident neașteptat, nu și-ar fi retras-o și Brian ar fi făcut cunoștință cu lama pumnalului pe care Spencer îl purta tot timpul la el.

Brian, legat zdravăn, fu împins în trăsură, între magistrat și medic care, gândindu-se bine încă o dată, îl declară atins de nebunie.

— La Bedlam! porunci magistratul.

O voce ciudată coborî de la fereastră unde se afla White-Manor repetând, printre sughițurile unui râs demential: